

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 308/08-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. septembra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť D. G., B., zastúpeného advokátom JUDr. M. B., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 45 Cb 88/97 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaniach vedených pod sp. zn. 4 Obo 188/01, sp. zn. 4 Obo 145/03, sp. zn. 1 ObdoV 98/04 a sp. zn. 1 Obo 104/06 a takto

rozhodol:

Sťažnosť D. G. o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. júna 2008 doručená sťažnosť D. G., B.(ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. M. B., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp.

zn. 45 Cb 88/97 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v odvolacích konaniach vedených pod sp. zn. 4 Obo 188/01, sp. zn. 4 Obo 145/03, sp. zn. 1 ObdoV 98/04 a sp. zn. 1 Obo 104/06.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal 16. októbra 1997 krajskému súdu žalobu o určenie neplatnosti uznesení zhromaždenia delegátov odporcu – Bytového družstva P. (ďalej len „odporca“). Konanie bolo vedené krajským súdom pod sp. zn. 45 Cb 88/97.

Krajský súd prvýkrát vo veci rozhodol rozsudkom z 31. mája 2001 tak, že návrhu sťažovateľa vyhovel.

Proti rozsudku krajského súdu podal odporca odvolanie a najvyšší súd v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 4 Obo 188/01 uznesením z 5. decembra 2002 zrušil rozsudok krajského súdu z 31. mája 2001 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Krajský súd druhýkrát vo veci rozhodol rozsudkom z 13. mája 2003 tak, že opätovne návrhu sťažovateľa vyhovel.

Proti rozsudku krajského súdu sa odporca taktiež odvolal a najvyšší súd v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 4 Obo 145/03 rozsudkom zo 17. júna 2004 zmenil rozsudok krajského súdu z 13. mája 2003 tak, že návrh sťažovateľa zamietol.

Sťažovateľ podal proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obo 145/03 zo 17. júna 2004 dovolanie a najvyšší súd v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 1 ObdoV 98/04 rozsudkom (zo sťažnosti nie je zrejmé, z ktorého dňa, pozn.) zrušil rozsudok najvyššieho súdu zo 17. júna 2004 a vec mu vrátil na ďalšie odvolacie konanie.

Najvyšší súd po vrátení veci opätovne rozhodol v odvolacom konaní, ktoré už viedol pod sp. zn. 1 Obo 104/06, a to uznesením zo 4. marca 2008 tak, že rozsudok krajského súdu z 13. mája 2003 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov jednak v prvostupňovom konaní vedenom krajským súdom, ako aj vo všetkých označených odvolacích konaniach a dovolacom konaní.

Sťažovateľ uviedol, že proti uzneseniu najvyššieho súdu zo 4. marca 2008 podal 23. júna 2008 dovolanie. Spisovú značku tohto dovolacieho konania už neuviedol a ani nenamietal porušenie svojich práv v tomto dovolacom konaní.

Na základe výzvy ústavného súdu sťažovateľ doplnil svoju sťažnosť podaním z 3. septembra 2008 a navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom pod č. 45 Cb 88/97 a Najvyšší súd SR v konaní vedenom pod č. 4 Obo 188/01, pod č. 4 Obo 145/03, pod č. 1 Obo 104/2006 ako aj v konaní pod č. 1 Obdo V 98/04 v právnej veci navrhovateľa D. G. c/a Bytové družstvo P. o určenie neplatnosti uznesení zhromaždenia delegátov odporcu z 27. 09. 1997 porušili právo navrhovateľa D. G. priznané v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov.

Ústavný súd priznáva navrhovateľovi D. G. nemajetkovú ujmu vo výške 110.000,-Sk. Navrhovateľ má nárok na náhradu trov konania pred Ústavným súdom.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu

Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov. Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila táto podmienka, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

V súlade s uvedeným ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Zo sťažnosti, jej príloh, ako aj z odpovede na výzvu ústavného súdu na odstránenie nedostatkov podania nevyplýva, že by sťažovateľ podal sťažnosť adresovanú predsedovi krajského súdu a najvyššieho súdu, ktorou by namietal prieťahy v konaniach označených v jeho sťažnosti.

Ústavný súd opakovane vyslovil, že podanie sťažnosti na prieťahy podľa § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o súdoch“) považuje za vyčerpanie účinného prostriedku nápravy v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde za súčasného splnenia podmienky, že sťažovateľ poskytne

príslušnému súdu dostatočný priestor na prijatie opatrení za účelom nápravy a odstránenia protiprávneho stavu zapríčineného jeho nečinnosťou alebo neefektívnou činnosťou.

Vzhľadom na to, že sťažovateľ pred doručením sťažnosti ústavnému súdu v primeranej lehote nevyčerpal opravný prostriedok proti nečinnosti označených súdov v označených konaniach, je daný dôvod na odmietnutie jeho sťažnosti podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde pre jej neprípustnosť.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá v celom rozsahu, ústavný súd o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. septembra 2008